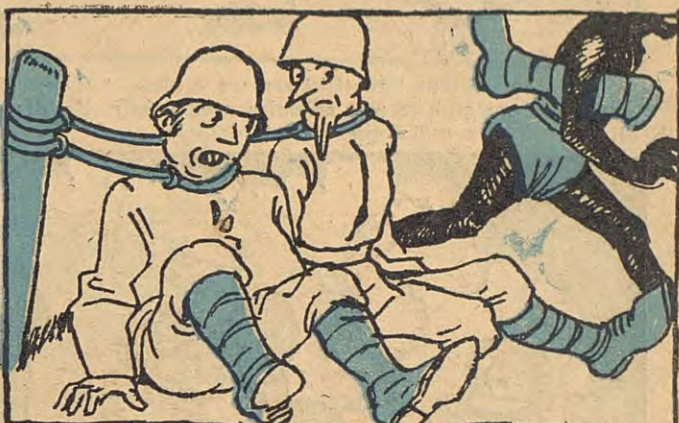
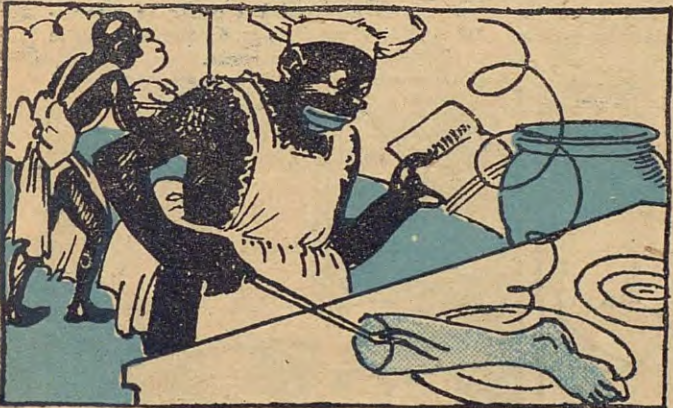

VIROLET

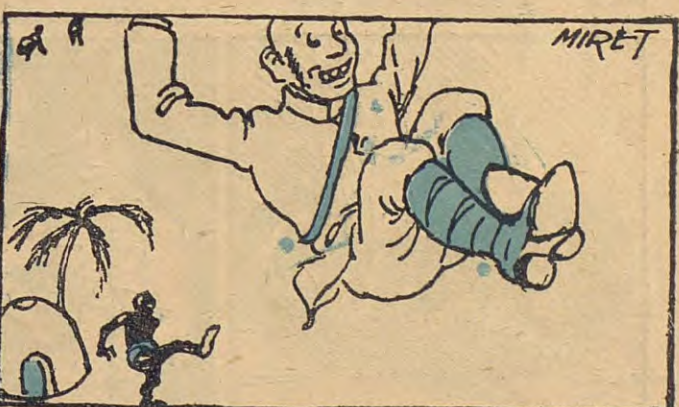
En James Vist, eminent explorador anglès, junt amb el seu amic Thom Aket, fabricant de gafets patentats, que aspiraba a fer-se cèlebre compartint la glòria de les exploracions, partiren cap a l'Àfrica Central.

Bon punt arribats, tingueren la pega de caure a les mans dels negres Sutges, que eren caníbals de bona llei. El cuiner del rei Trasto XXXIII s'apressà a tallar la cama dreta d'en Thom Aket...

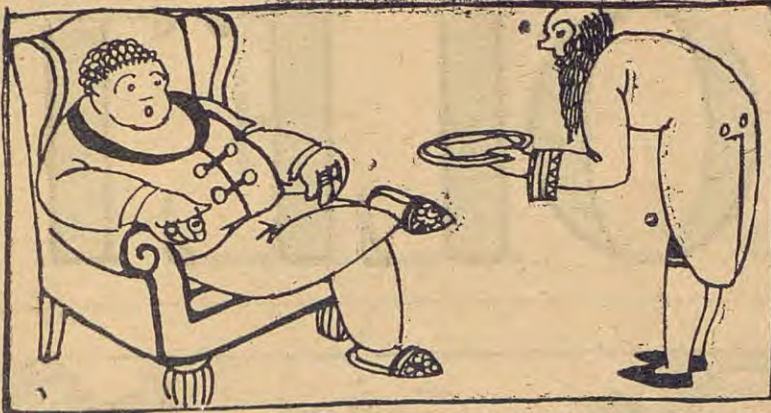
...pensant fer-la amb una bona salsa negra. Precisament aquella cama era de fusta. Més el cuiner no hi entenia res amb tot això i s'afanyà a coure-la seguint les instruccions del «Manual del perfecte cocinero caníbal».

Després d'uns fiambres, molt apetitosos, d'explorador francès, fou servida la cama d'en Thom Aket fregida a la senegalesa. A en Trasto XXXIII va trontollar-li tota la dentadura de la gran caixalada que hi donà.

I vet-aquí que veient la malíssima calitat d'aquella «carn», va manar, foll d'indignació, que alliberessin immediatament a en Thom Aket, car no volia engreixar «aviram» inútil.

I suposant que essent del mateix «remat», en James Vist fóra tan dur com el seu company, manà també que fos alliberat sense pèrdua de temps. Quines coses passen en les exploracions, veritat?

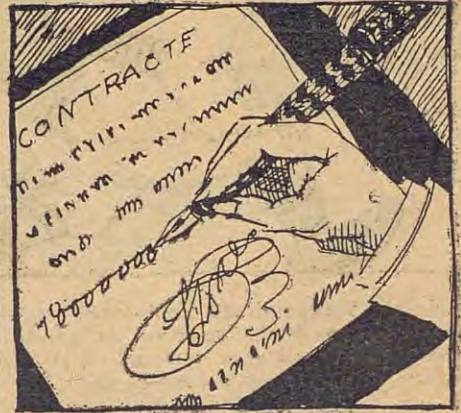
El gran cantant Panoliski era un vanitós, i el seu ideal era poder alternar amb la més «rància» aristocràcia. Un dia el seu criat li entregà una carta que l'omplí de joia.

Era del multimillonari Klaus (el rei de les puntes de París), que li enviava un contracte per anar a cantar a casa seva.

En Panoliski decidí immediatament acceptar la proposició. I en la seva fantasia, ja es veia escoltat per la innombrable «gente bien» que freqüentava sens dubte els salons del gran Klaus.

Aixís és que cuità a posar la quantitat que li vingué de gust, que era l'únic que faltava al contracte.

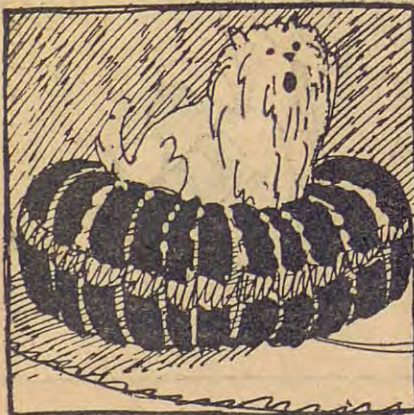
I ja no es preocupà d'altra cosa que d'assajar la veu i els gestos que calien per a donar més relleu al cant.

Arribà el dia assenyalat i en Panoliski es presentà al palau un bon xic emocionat.

La seva sorpresa fou grandiosa en trobar l'arxi-milionari amb l'única companyia del gos favorit. Més el contracte era terminant i degué cantar forçosament.

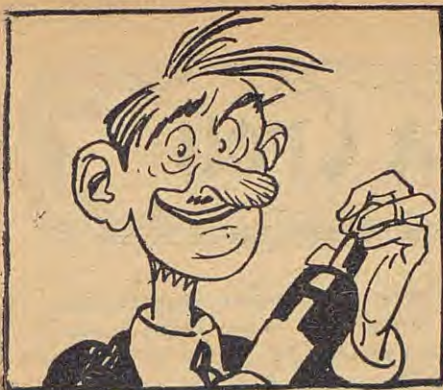
Però tan bon punt començà, el gosset es posà a bordar i l'artista no pogué seguir per gaire estona. El multimillonari pagà ço estipulat i...

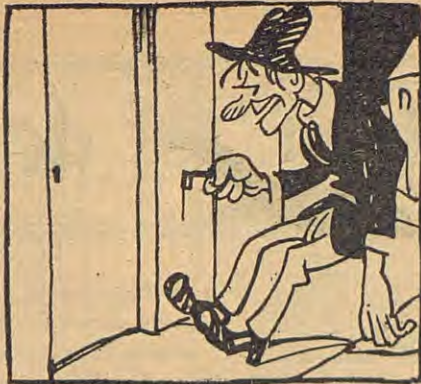
...digué: «Mercès, senyor Panoliski. El meu gosset sempre que sent cantar, borda. Jo volia saber si hi entenia, però veig que no, car igual ha fet amb vostè que és un gran cantant».

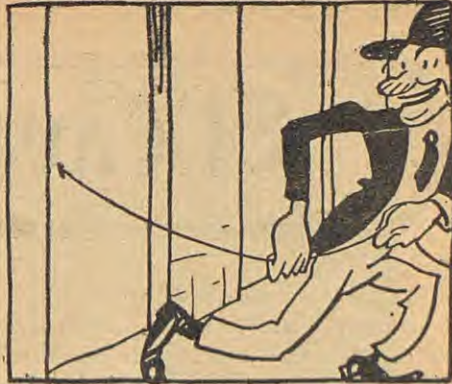
En Panoliski, fortament decepcionat, cobrà d'esma i fugí cap a casa seva tot furios. No havia aconseguit el seu somni!

L'Agustinet hauria sigut un xicot excel·lent, si no hagués sentit una debilitat extremada pel xarel·lo, per més que ell afirmava seriosament que no li havia fet mai mal.

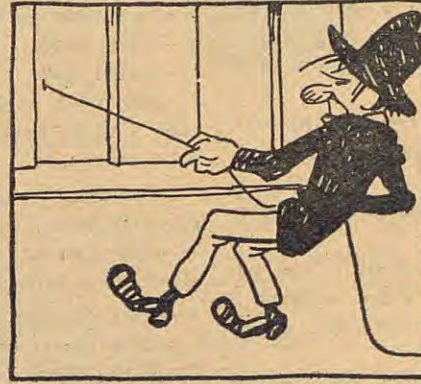
Això feia que, en tornar a casa, moltes nits se li feia difícil trobar el forat del pany i fins a voltes la porta i tot, empenyant-se sovintment a «foradar» la paret amb la clau.

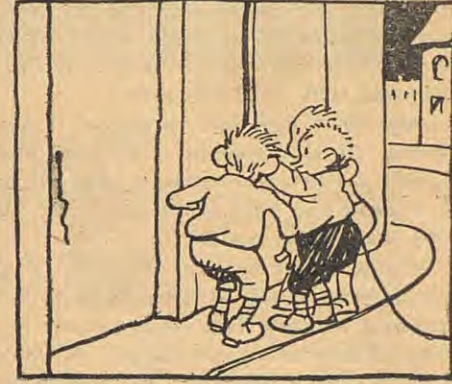
Una vegada va tenir la gran pensada de lligar un cordill a dit forat, deixant-lo anar de mica en mica fins arribar a la taberna més propera, on s'entregava al vici dominador.

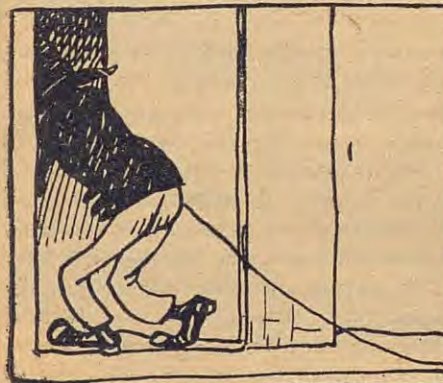
Allí va passar una bona part de la nit fruint les delícies d'un moscatell marca «tornem-hi». A l'ésser a la matinada, no tigué més remei que marxar cap a caseta...

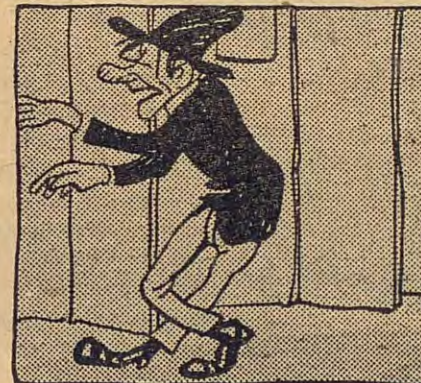
i la veritat es té que dir que ho aconseguí molt més fàcilment que abans, mercès al salvador cordill que el menava dreturerament a joc, talment com un gosset a un cec.

Però, una nit, una colla d'entremaliats del barri, varen tenir la mala pensada, mentre l'Agustinet era a la taberna, de tallar el cordill i lligar-lo de nou en el pany d'una altra casa.

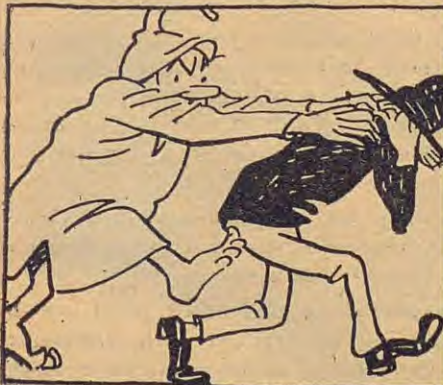
! està clar! En sortir el viciós carregat amb una «mantellina» fenomenal, va seguir confiat el cordill fins que arribà a la porta de l'estança d'un irascible veí.

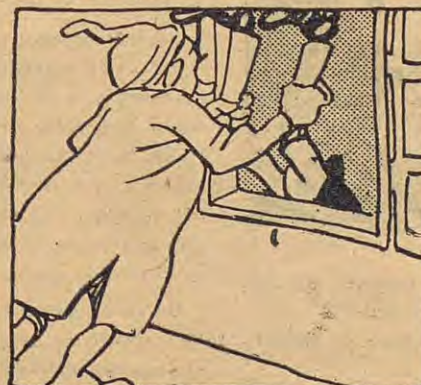
Tot fent tintines, car gairebé no podia aguantar-se dret, obrí i a les palpenes empenyé el corredor cercant el seu quarto, i quan li semblà ésser-hi, empenyé la porta, entrà...

...i va deixar-se caure com un sac damunt del llit, aixafant amb la caiguda, un pobre matrimoni que dormia tranquil·lament, no pensant que pogués presentar-se'ls-hi un «mona» tan pesada.

L'amo de la casa s'alçà indignat i, sense preocupar-se de tancar el seu trajo lleuger les empenyé contra l'Agustinet, qui, en el seu estat, no comprenia res de tot allò que succeïa.

Sols entengué les trompades que li propinava l'assaltat, el qual, no parant les seves violentes manifestacions d'enuig, no acabà fins que l'hagué llençat per la finestra.

I després de caure, tot aixafat i atrotinat, deia el pobre Agustinet: «No sé què ho fa, però tinc el cos adolorit. Tinc de confessar que avui el vi m'ha fet mal!»

El Cavaller de la Creu

(Continuació)

—Hostaler, tracta bé a la vinya, que et dona un vi que no el beu millor el califa de Còrdova!... El tinguessin els germans de Sant Jordi de l'Aljama quan s'esbatussen pels volts de Jerusalem amb tota la moreria! Quin altre braó no tindrien!... I vós, minyó, proveu-lo, que sembla que esteu encogit, i aquest vi desvetlla!

—Ah, cavaller de Sant Jordi... Ho dic per la Creu... No us penseu que ço de la Creu ho digui per tafaneria... Es que he llucat la creu roja dels templers, que Déu guardi per molts anys!... Doncs, aquest minyó, amb tots els vins d'aquest món no l'animaríeu!...

—Ja conec que esteu enamorat, i per l'amor no hi han herbes. Ni el moraduix!... Escolta, hostaler, al rebost no hi tens res per accontentar el gust del cos?

—Queda una perdigaina amb cols... Voleu unes torrades amb mel? Voleu mató?

—Porta la perdigaina... Després ja parlarem!... Vós no m'ajudareu, minyó? A mi m'obra la gana veure menjar!... Refuseu? Mal fet! Tots els enamorats s'aprimen... Sou de la rodalia? Serviu a algun senyor de l'entorn?

El cavaller parlava un xic esbogerradament, però en la seva cara, plena d'arrugues, hi traspuava un aire de noblesa i llealtat que el patge se'n sentia corprès.

—Só patge del senyor de Munt-Bernat!

—Gran cavaller!... Un xic heretge!... No haver-se juntat a l'host del Temple, desoïnt els precs del senyor Rei, un home solter com ell!

—Solter? Vós us confoneu, senyor... Té una filla... I quina filla, senyor! Na Elisenda és un àngel!

—En Munt-Bernat amb una filla!... i el cavaller, com si el descobriment li desvetllés una nuvolada de records, restà un instant concirós. Tot seguit, empunyant el gerro, be-

gué.—Sí, bé, parlo de vint anys enrera!... Digueu, digueu, minyó... S'aguanta encara el castell dels Isards?

—Tot remuntat... Es una gran obra! El senyor de Castell-Isard l'ha fet a prova de llambordes!

—En Guifre de Ces Aroles?

—Ai, senyor! Que retrassat de noves aneu! En Guifre, que ara tindria el meu temps, va morir als cinc anys. L'amo del Castell-Isard és ara en Jaume del Fonollar.

—Eh?—féu el cavaller amb estranyesa.—Aquest nom... Jo havia conegut.. No, conegut nol Havia sentit parlar d'un Jaques Fonollet, qui era servent d'En Giralt de Bellaguait!...

—Ah! Mossenyor de Bellaguait! Aquell sí que era un cavaller de veres!...

—Vós creieu...?

—Llàstima del joc, que, segons diuen els vells, el va perdre...!

El cavaller s'estremí lleument. El patge continuà:

—Però, viciós i tot, era tot un cavaller! Ah, si ell visqués!

—Voleu dir?

—En canvi, en Jaume del Fonollar xucla la sang dels vasosalls i quan rondinen els penja d'una forca i els deixa a sol i serena.

L'hostaler, trencant les raons del cavaller i el patge, va parar la taula.

—Apa, senyor, que la perdigaina, ja rescalfada, fa una oloreta que convida.

—Vols dir que la perdigaina convida?...

—Està dient: «Mengeu-me, encara que esteu desganat».

—Estàs segur que diu: «Mengeu-me»?

—Tan segura tinguessen els templers Jerusalem!

—Calla, mal-parlat, que els creuats de Sant Joddi de l'Aljama fan més que tots els cavallers, castellans, lleonesos i francesos plegats! En fi, deixa-m'hi clavar dent, que ja et contestaré...

I el cavaller va posar-se a menjar amb tanta afició, que l'hostaler i el patge el contemplaven embadalits.

—A la Síria—anava dient el cavaller, tot rosegant els ossos tendres,—varen servir-me una vegada una perdiu que, turquesca i tot, tenia regust d'àngels... Ah! Però no us en dic res de la que vàreig brasejar jo mateix a Sant Joan d'Acre... No tenia cols... Maleïda terra!... Però feia tres sols, pel cap més baix, que no havia tastat més que herbes. L'host no s'aguantava dreta; la glàndola ens delmava; els més gosats menjaven ja carn de cavall... I jo, per una sort de Déu, vàreig trobar una perdiu ala-trencada. Que bona, hostaler, que bona, feta a l'ast! En Ricard Cor-de-Lleó volia que la jugués a daus... En Frederic Barbarroja m'oferí el Messtratge de l'Ordre a canvi de mitja perdiu. En Felip August de França duia vi de la seva terra, i va prometre'm un bot de Borgonya, per un aló, només per un aló! Ens vàrem entendre!

—Heu corregut molt món!—féu, amb admiració, l'hostaler.

—Si n'he corregut! Nicea... A Nicea vàreig portar lligat per les barbes a un anatoli arrià... A Antioquia em paraven la taula tres files del Soldà... A Túnis portava vint-i-cinc esclaus, fermats amb cadenes de roses, de tan a gust que em seguien, que no tenia por de que em fugissin...

L'hostaler va fer una senya al patge, que volia dir:—«Aquest home o és un gran personatge o un gran brètol... A l'hora de pagar el conixeré de cert!»

Garlant, garlant, la perdigaina va fondre's, el vi canvià de continent; assossegats els esbufecs del vent, escorreguts els núvols, callada la llampeguera, semblava que la terra, de poc trabsalsada, tornés al seu centre.

—I què fareu, senyor? Suposo que us quedareu a dormir!

—Millorat el temps, no cal... Es gaire lluny d'aquí el Castell-Isard?

—Ah! Vós aneu al Castell-Isard!—féu, amb astorament, el patge, repenedit d'haver parlat mal d'en Jaume del Fonollar.
—Jove, no us esvereu, que no sé sisquera si em rebrà en aques Fenollet... Perdoneu! Fa vint anys que sóc fora d'aquest país i no li sé el nou cognom... M'heu estat simpàtic i teniu, com a record, una estelleta de la Creu de Jesús... I tu, hostaler, té, una espina de la corona del Senyor.

Del cinyell li penjava una berça d'on tregué les dues requies; es posà tot seguit la capa, ja eixuta a l'amoreta del dioc, i se n'anà cap a la porta.

—Senyor! Senyor!...—cridà l'hostaler, seguint-lo.—A ben segur que us distreieu de pagar la perdigaina...

—Jo? No has dit tu que la perdigaina convidava? Qui convidava, paga.

A l'hostaler una onada d'ira li ennuegà unes males paraules, car no solen ésser els hostalers homes de molta paciència amb els mals pagadors. Però el cavaller duia penjant una espasa de dos talls que esgarrifava.

—El senyor és festós!—murmurà, fent com qui ho pren a roma.

—Bé; és cert o no que la perdigaina convidava? No vas entendre tu que deia «Mengeu-me?»

—Pagueu-me, doncs, el vil!— exclamà, planyívol, l'hostaler.

—Era cristià! I a un cristià un templer no pot comprar-lo!

—No era cristià, no, que no sabia de quin color era l'aigual Moro, i ben moro, senyor!

—I per un moro crides tant! Que no ho saps que ja faig rou en no denunciar-te al Temple?

I eixí majestuosament, com un Soldà, o com un Diadoc, com un rei d'Anglaterra!

—Pòtul! Així t'estimbis! Lladró!

El patge, que reia, davant la fúria de l'hostaler, li digué cau d'orella:

—Si l'espina és de llei, prou bon regal us ha fet el cavaller! Jo, amb l'estelleta em donc per feliç!

—Quina gràcia! Paga'm el vi i la perdiu tu, i em donc per satisfet.

—Feu-ho per l'amor de Déu!

—Sí, sí... Tot el que toca d'aprop o de lluny amb el Castell-Isard és bo pel diable!

I botzinejant, botzinejant, l'hostaler i el patge pujaren a les cambres, a colgar-se sota les pells de be, flonges i tebies com la falda d'una mare!

Veils records

Castell-Isard era una obra sòlida. S'aixecava al cim del turó de les Falsies, a la darrera vessant de Valldaura, de cara al Muntseny i de cantó a la mar blava. Fet de pedra treballada, amb envigats de cedre, tota l'host de Pere I no l'hauria abatut.

El cavaller de la Creu, l'home misteriós que eixia de l'hostal de la Llebrete sense pagar, a despit dels seus aires de rei, ben tapat amb la capa, perquè fredorejaven de valent, començà a pujar la costa del castell. En aquell temps, els camins no solien tenir fangueres, i menys aquell senderó assenyalat damunt les roques, que la riuada de la pluja havia netejat de la polcina.

A la cambra major del castell hi havia, malgrat l'hora de la mitja nit, tràfec de gent. Es veia llum pels finestrals, i ombres allargaçades.

El cavaller es deturà a guaitar. Després sospirà i reprengué la pujada.

Els gossos del castell començaren a runar. De sobte, un féu un lladruc, i, com si fos una orde, començaren tots el seu crit d'alarma, que aviat trobà ressò en la vall. Tots els gossos de la rodalia respongueren, i a cada mas hi havia un gos!

Més d'un pagès, amagant el cap sota les borrasses o les pells, barbotejà:

—Nostramo ja en fa de les seves... A qui haurà penjat avui?

El cavaller seguí avençant, abstret en sos pensaments.

Els murs del castell tenien, prop del pont llevadiç, una porta ferrissa, que el cavaller deuria conèixer, perquè a ella es dirigí, pegant tres cops amb el pom de l'espasa.

Els lladrucs dels gossos sovintejaren amb més neguit.

—Si sou el diable qui truca, aneu a una altra banda!—escriadassà una veu ronca des d'un finestral.

—Obriu, i deixeu-vos del diable, que en una nit com aquesta no gosaria deixar el caliu de l'infern!—respongué el cavaller amb accent imperatiu.

—Qui sou, que crideu amb tan urc?

—Qui té poder per fer-ho, morros d'heretge! Obra d'una vegadal!

Tan imponent era la veu del cavaller, que semblà decidir al de la finestra.

—Aneu i que us digui qui és i què vol... Si és un pobre que demana aculliment, no l'obriu... Castell-Isard no és un hostal... Si fa cara de lladre de pas, venteu-l'hi un tret de fona. Si us digués: «La daga és a la veina», obriu-lo que és el qui espero.

(Continuará)

Bo i llegint el diariot ha quedat dormit del tot.

L'estrenya-caps se li encén i de cremat fortor sent.

—De segur és que tan sols he encés un xic els llençols.

O potser, mig adormit, he calat foc en el llit.

O és que a la xameneia resta encesa alguna teia.—

Sent encar pudó de foc més ell no el veu pas enlloc.

En el carrer cap senyal... no es nota res d'anormal.

Però ell, com a bon bomber, vol arribar el primer

corrent al lloc sinistrat i heure el premi senyalat.

Es vesteix cuita-corrents per no perdre gens de temps.

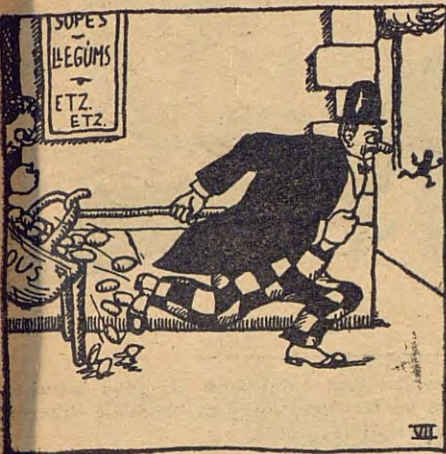

En posar-se el casc, de cop veu ben bé on radica el foc.

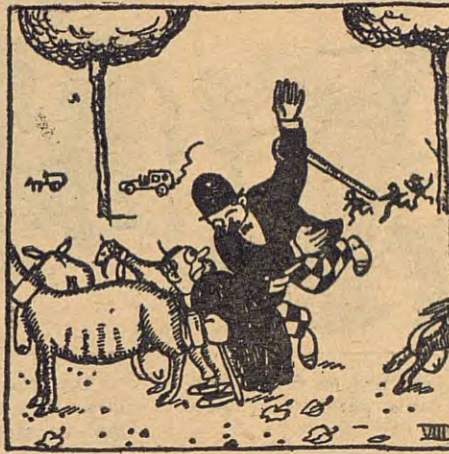

I remullant-se el cap, diu, serè: —El premi és per mí: sóc el prim

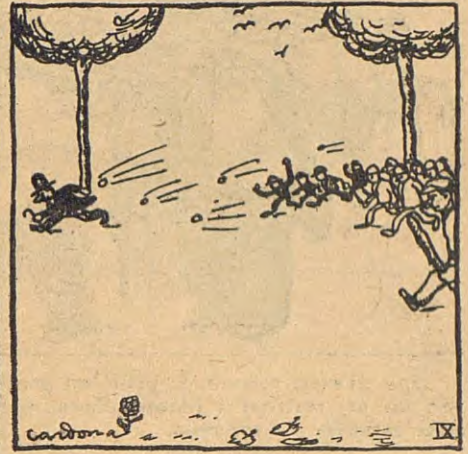
(Continuació)

Com si no n'hagués fet prous

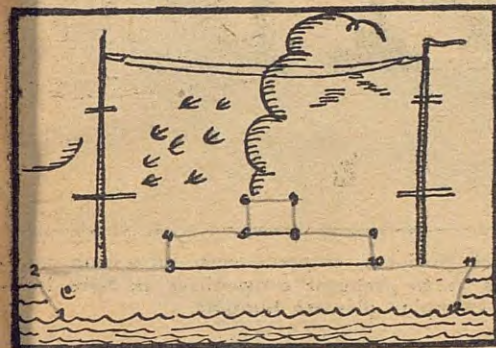
En el bell mig del carré

Amb actitud molt irada

(Acabarà)

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números, amb llapis o ploma.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets:
Ja refet de la trompada torna a empendre l'arrencada.

Com que la sort no l'ampara cau i s'embruta la cara.

Per fé un altre disbarat la cua trepitja a un gat.

Al entreteniment: Una regadora.

Al espectacle de teatre infantil: «Els Pastorets».

Gran Concurs d'Historietes

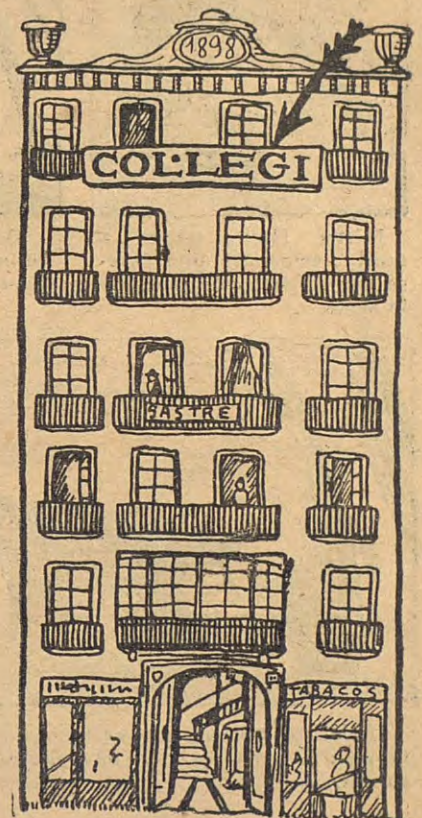
Valuosíssims premis

Llegiu les condicions publicades en números anteriors.

HISTORIETA MUDA, de "Les Petits Bonshommes"

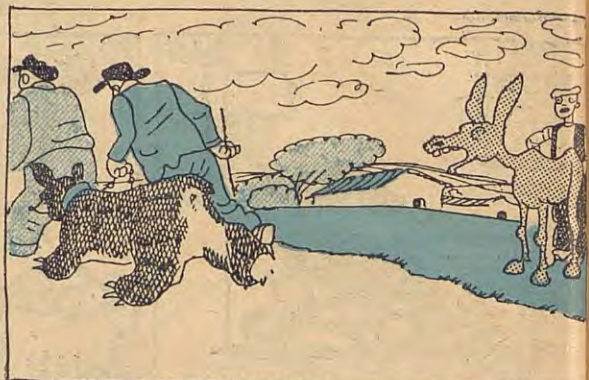
JEROGLÍFIC

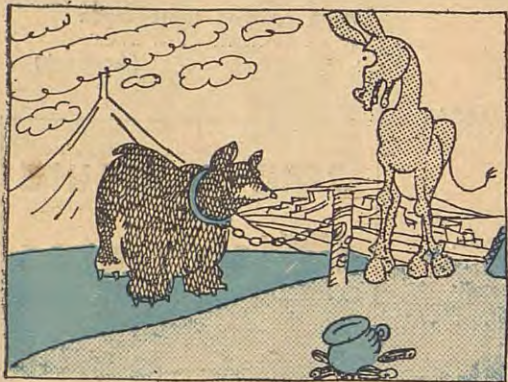
LES AVENTURES D'UN BURRO I UN ÓS

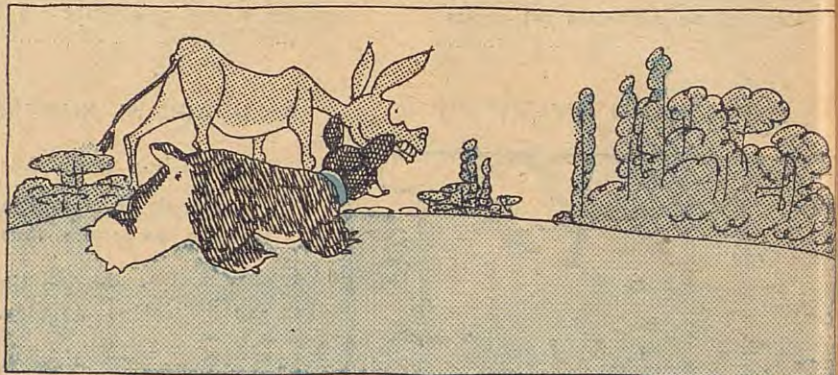
Uns gitanos, corrent de poble en poble i de fira en fira, portaven un ós, resignat i filòsof alhora, que sabia pendre's la vida amb catxassa i bonhomia.

Un jorn anava fent camí amb els seus butxins quan de sobte va sentir-se un gran bram de llibertat que va giravoltar-li les idees.

L'ase d'en Nofre — que era l'autor del bram—va córrer a veure si havia lograt trobar un adepte.

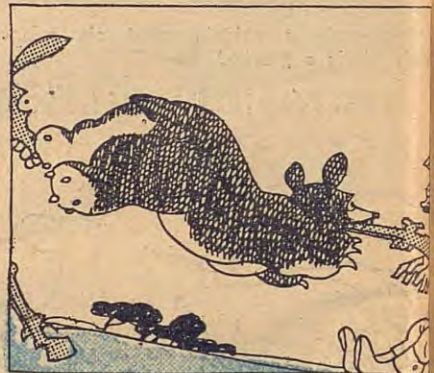
I, amb el cap ple de gestes glorioses, empengueren junts una caminada en cerca d'aventures. Es varen proposar convertir-se en feres indomables i fer una carnisseria exemplar d'éssers humans.

Mister Holla estava a punt d'empendre una cacera per l'indret més espès de la selva.

Calculeu la seva sorpresa quan va veure dos animals—que tenien l'aspecte d'anti-diluvians—avençar vers ell amb posat famolenc!

L'ós veié la carrabina i, follet creient-la comestible, provà d'empassar-se-la.

El burro «tan valent» va tenir un esglai dels grossos en veure que de la part del darrera de l'ós l'apuntaven «dreturerament» amb una escopeta.

I major esglai va tenir quan va ésser ametrallat sense cap compassió.

(Acabarà)